

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΜΗΝΟΣ ΙΟΥΝΙΟΥ 2008

Υπό Αρχιμανδρίτου Νικηφόρου Α. Κυπριανού
Εφημερίου Ί.Ν. Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Γλυκών Νερών

1 Ιουνίου, ΣΤ' Κυριακή από του Πάσχα

“Η θεραπεία του εκ γενετής τυφλού» (Ιωάν. 9-1, 38)

«Εμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως ἡμέρα ἐστί, ἔρχεται νύξ ὅτε οὐδεις δύναται ἐργάζεσθαι» διεκήρυξε ὁ γλυκύτατος Ἰησοῦς, ἀδελφοί μου, καὶ γι' αὐτὸ εὐεργετῆ ὁ «μόνος ἰατρός τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων» καὶ θεραπεύει τοὺς παντοειδεῖς τυφλοὺς, σωματικῶς καὶ πνευματικῶς τυφλωθέντας. Παρὰ τὸ γεγονός ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι ἐπεδίωκαν νὰ λιθοβολήσουν καὶ νὰ φονεύσουν τὸν Ἰησοῦ ἔξω τοῦ Ναοῦ, Αὐτὸς στέκεται γαλήνιος, γεμάτος συμπόνια γιὰ τὸ πλάσμα Του, τὸν τυφλό, ἀφοῦ «οὔτε ὁ ἴδιος ἤμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ» καὶ χαρίζει σ' αὐτοὺς εὐεργεσία ἠθικὴ καὶ σωματικὴ καὶ δυνατότητα «ἵνα ἀναβλέψουν» πνευματικά. Παρὰ ταῦτα ὅμως δὲν θέλουν μερικοὶ νὰ φωτισθοῦν καὶ νὰ διδαχθοῦν τὴν ἀλήθεια· «τὸ φῶς ἐλήλυθεν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς».

Ἀδελφοί μου, ὁ τυφλὸς τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος δὲν εἶχε ἀπλῶς μία πάθηση στὰ μάτια ποὺ τοῦ στεροῦσε τὴν δυνατότητα νὰ βλέπη τὰ θαυμάσια τῆς φύσεως καὶ τὰ πρόσωπα τῶν συνανθρώπων του, ἀλλὰ ἦταν ἐκ γενετῆς τυφλός, δηλαδή ὄχι μόνο δὲν εἶχε τὴν αἴσθηση τῆς ὁράσεως, ἀλλὰ δὲν εἶχε καθόλου μάτια. Καὶ ὁ Κύριός μας ποὺ «ἐργάζεται ἕως ἡμέρα ἐστί» δημιούργησε καὶ μάτια σ' αὐτόν, ἀλλὰ τοῦ ἔδωσε καὶ τὴν αἴσθηση τῆς ὁράσεως.

Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Κύριος ἐθαυματούργησε σ' ἐκεῖνον ποὺ θρηνοῦσε σκοντάφτοντας στὰ λιθάρια, «Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν πότε νύξ πότε ἡμέρα», ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Χριστὸς «ἐστὶν ἀληθῶς ὃν ἔφη Μωυσῆς ἐν τῷ νόμῳ Χριστὸν Μεσσίαν. Ἐστὶν ἀληθῶς Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν», καὶ ὄχι μόνον. Ἐπιβεβαιώνεται ἡ θεόπνευστη διδασκαλία - διήγηση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, κατὰ τὴν ὁποία «ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς καὶ ἐγένετο εἰς ψυχὴν ζῶσαν». Αὐτὸ συμβαίνει καὶ σήμερον· «ἔφτυσε χάμω καὶ μὲ τὸ σάλιο Του ἔκαμε λάσπη, τὴν ὁποία ἔβαλε στις ἀδειανὲς περιοχὲς τῶν ματιῶν τοῦ τυφλοῦ». Αὐτὸς ὁ δημιουργικὸς λόγος τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἔπλασε τὸν Ἀδάμ, «τὸ ὄραν ἐχαρίσατο» «τῷ ποτὲ τυφλῷ».

Ὁ Κύριος, ἀγαπητοὶ ἀκροατὲς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἦλθε στὸν κόσμον μας, γιὰ νὰ ἀναδημιουργήσῃ καὶ ἀναπλάσῃ τὸ ἀνθρώπινο. Μὲ τὴν σάρκωσή Του δὲν ἦλθε μόνο τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸ στὸν κόσμον· ἀλλὰ καὶ «ὀφθαλμὸν κατασκεύασε», γιὰ νὰ μπορούμε νὰ δοῦμε «τὸν νοητὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης» καὶ μαζί μὲ τὸν τυφλὸν τοῦ Εὐαγγελίου νὰ ὁμολογοῦμε· Σὺ Κύριε εἶσαι «τῶν ἐν σκότει τὸ φῶς τὸ ὑπέρολαμπρον».

Δὲν εἶδε ὁ τυφλὸς τὸν Ἰησοῦ, ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς τὸν τυφλὸ καὶ τὴν ἀνάγκη καὶ τὸν θρηνο του καὶ ἐπιμελεῖται τῆς θεραπείας του. Δὲν ἀναβάλλει τὴν θεραπεία, ἐπειδὴ ὁ ἥλιος βασιλεύει καὶ ὁ κίνδυνος νὰ τὸν συλλάβουν ἢ καὶ νὸ τὸν λιθοβολήσουν οἱ Ἰουδαῖοι μεγάλωνε, ἀλλὰ ἔκαμε ἔλεος καὶ χάρισε τὸ φῶς στὸν τυφλό. Ὑπέροχο παράδειγμα καὶ παρακαταθήκη καὶ διαθήκη μᾶς ἄφησε· νὰ κάνουμε ἔλεος καὶ ἀγαθοεργίες, πρὶν ὁ ἥλιος βασιλέψῃ, «ἕως ἡμέρα ἐστίν». Διότι ἔρχεται νύξ, «ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι». Ὅσο ἔχουμε τὴν ζωὴ μπροστὰ μας, πρὶν νὰ ἔλθῃ ὁ θάνατος, ἂς ἐργαζόμαστε τὸ καλὸ, γιατί, ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ νύχτα τοῦ θανάτου, τότε κανεὶς μας δὲν μπορεῖ νὰ ἐργασθῇ τὸ καλὸ οὔτε νὰ μετανοιώσῃ, γιατί δὲν ἔκανε τὸ καλὸ.

Ὁ τυφλὸς πῆγε, ἀδελφοί, μὲ τὴν ὑπόδειξη τοῦ Χριστοῦ στὴν κολυμπήθρα τοῦ Σιλωάμ, ποὺ σημαίνει «ἀπεσταλμένος», καὶ «ἐνίψατο καὶ ἦλθε βλέπων». Ἡ πρώτη δὲ ἐπαφή του μὲ Αὐτόν τοῦ ἀποκάλυψε τὴν ἀλήθεια καὶ τὸν ὀδήγησε στὴν σωτήρια διακήρυξη· «Πιστεύω Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ». Αὐτὸ ὅμως καθόλου δὲν ἄρесе στοὺς Ἰουδαίους, γι' αὐτὸ καὶ μὲ κάθε τρόπο, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὴν εὐαγγελικὴ περικοπὴ, προσπαθοῦν νὰ μειώσουν τὴ λάμψη καὶ τὴν ἀκτινοβολία τοῦ θαύματος, γι' αὐτὸ λένε γιὰ τὸν Ἰησοῦ: «Οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἐστὶ παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ Σάββατον οὐ τηρεῖ», «ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀμαρτωλὸς ἐστίν», «οὐκ οἶδαμεν πόθεν ἐστὶ» κ.λπ. ἀπαξιωτικά, γιατί τὸ «φῶς τοῦ κόσμου» μὲ τὴν ἀκτινοβολία Του φανέρωνε, ἀπεκάλυπτε τὴν γυμνότητα τῆς ὑποκριτικῆς διαγωγῆς τους. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ σήμερον οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως καὶ οἱ ὑπέρομαχοι τῆς ἀδικίας μάχονται τὴν πίστη πρὸς Ἐκεῖνον καὶ λοιδοροῦν αὐτοὺς ποὺ πιστεύουν. Ἀλλὰ ἡ πίστη μας εἶναι αὐτάρκης καὶ αὐτοδύναμη, εἶναι ζῶσα, ἀποκαλυπτικὴ, εἶναι μυστήριον καὶ θαῦμα, εἶναι λύτρωση καὶ ζωὴ, ἐλπίδα καὶ προσδοκία, δόξα καὶ ἔπαινος καὶ τιμὴ.

Ὁ Ἰησοῦς εἶναι τὸ φῶς καὶ ἡ ζωὴ. Μόνο «ὁ ποιῶν τὴν ἀλήθειαν ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα φανερωθῇ αὐτοῦ τὰ ἔργα, ὅτι ἐν θεῷ ἐστὶν εἰργασμένα».

«Δικαιοσύνης Ἦλιε νοητέ, τὰ ὄμματα τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἀυγάσας υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον». Ἀμήν.

Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη!

Πέμπτη 5 Ιουνίου

Ἡ Ανάληψις τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ (Λουκ. 24, 36-53)

Αγαπητοί μου, ἀφοῦ ἔνεκα τῆς Αναστάσεως τοῦ Κυρίου μας γιορτάσαμε «Θανάτου τὴν νέκρωσιν, ἄδου τὴν καθαίρεσιν» καὶ βιώνουμε «τὴν ἀπαρχὴν ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου», σήμερα ἄς εὐφρανθοῦμε, γιατί ἡ φθαρτὴ καὶ χοϊκὴ καὶ θνητὴ ἀνθρωπίνη φύση, αὐτὴ ποὺ γκρεμίστηκε ἀπὸ τὸν Παράδεισο στὰ βάραθρα τοῦ Ἄδου, ἀναλαμβάνεται ὑπεράνω ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων. Τὸ λοιπὸν «Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ τῷ ἐπιβεβηκότι ἐπὶ τῶν οὐρανῶν τοῦ οὐρανοῦ».

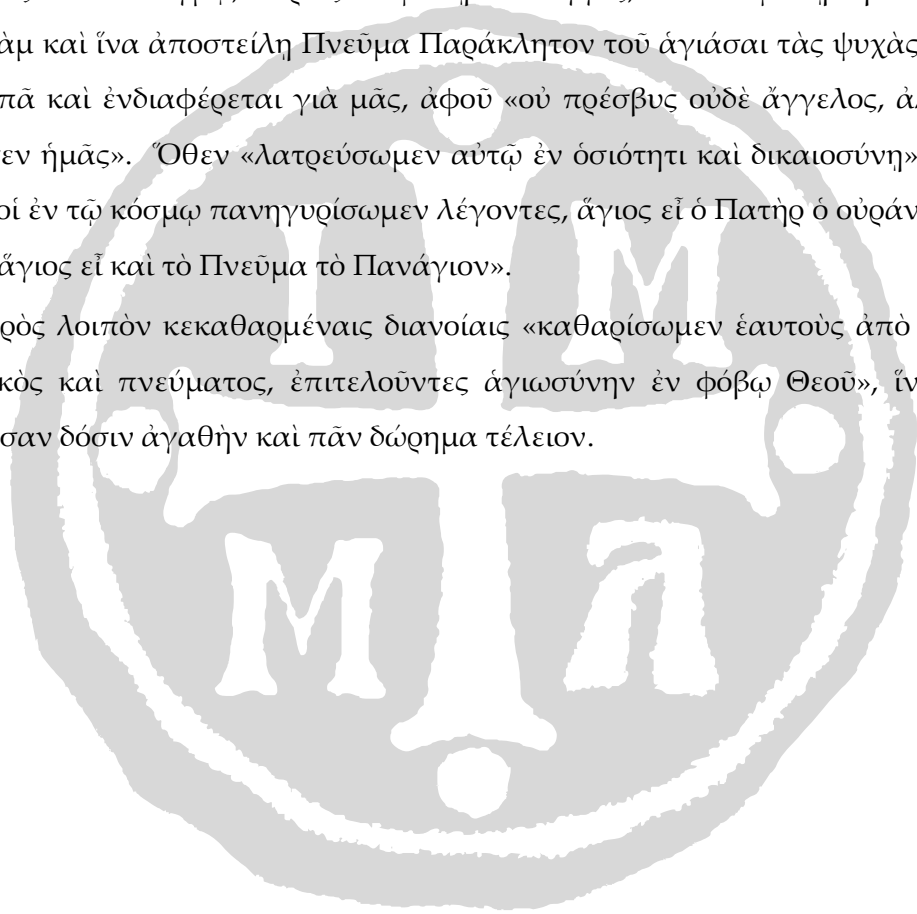
Δοξολογία καὶ εὐχαριστία ἀνήκει σ' Ἐκεῖνον ποὺ ἦλθε στὴ γῆ γυμνὸς ἀπὸ σάρκα καὶ ποὺ τώρα ἀνεβαίνει ἀπὸ τὴν γῆ στὸν Οὐρανό, στοὺς κόλπους τοῦ Ἀνάρχου Πατρὸς, φέρων τὴν ἀνθρώπινη φύση. «Ἐξῆλθον παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον, πάλιν ἀφήμι τὸν κόσμον καὶ πορεύομαι πρὸς τὸν Πατέρα».

«Καὶ ἐπέβη ἐπὶ χερουβείμ καὶ ἐπετάσθη ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων» καὶ «ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης». «Ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ ἐκάθισεν». Τὰ τάγματα τῶν ἁγίων ἀγγέλων βλέποντας τὸν Χριστό, τὸν μεσίτη Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, φέροντα στοὺς οὐρανούς ἀνθρώπινη σάρκα, ἐθαύμασαν καὶ ἔψαλλαν νικητήριο παιᾶνα σ' Αὐτόν, γιατί συνέτριψε τὸν διάβολο καὶ τὴν ἁμαρτία, τὸν θάνατο καὶ τὸν ἄδη καὶ ἐδοξολόγησαν τὴν σωτήρια Αὐτοῦ Ανάληψη. Καὶ εἶναι σωτηριώδης ἡ Ανάληψη τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, γιατί, δυνάμει αὐτῆς, ὅλοι οἱ χριστιανοὶ ποὺ φυλάσσουν τὶς ἐντολές τοῦ Θεοῦ ἔχουν ν' ἀναληφθοῦν «ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα». Εἶναι ἐπίσης ἡ Ανάληψη τοῦ Κυρίου μας σωτηριώδης, γιατί ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς ἐθέωσε τὸ πρόσλημμα, ἐλάμπρυνε τὴν σάρκα, ὕψωσε στοὺς οὐρανούς τὸ γήινο, τὴν ἔκπτωτη ἀνθρώπινη φύση, ἐκάθισε ἐν δεξιᾷ τοῦ πατρικοῦ θρόνου, τοὺς πολέμιους μετέστρεψε σὲ φίλους, ἀγγέλους καὶ ἀνθρώπους σὲ μιὰ Ἐκκλησία ἀνέδειξε· τὸν εὐτελῆ, λόγῳ τῆς ἁμαρτίας, ἀνθρωπο ἀνώτερο καὶ πολύτιμο ὄλων ἀπεκατέστησε· ὅθεν γεμᾶτοι χαρὰ ψάλλομε «Δόξα Χριστὲ τῇ ἀναλήψει Σου».

Ἀδελφοί· «ὁ Κύριος ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανούς, ἵνα πέμψῃ τὸν Παράκλητον τῷ κόσμῳ. Οἱ οὐρανοὶ ἠτοίμασαν τὸν θρόνον αὐτοῦ, νεφέλαι τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ. Ἄγγελοι θαυμάζουσιν ἀνθρωπον ὀρῶντες ὑπεράνω αὐτῶν. Ὁ πατὴρ ἐκδέχεται ὄν ἐν κόλποις ἔχει συναῖδιον». «Πάντα τὰ ἔθνη κρατήσατε χειρᾶς». Αὐτὸς ποὺ σήμερα διαπερνᾷ τοὺς οὐρανούς, Αὐτὸς πάλιν ἔρχεται μὲ τὴν αὐτὴ σάρκα «κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς». Οὗτος ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ἡμῶν, ὡς ἀνθρωπος ἀνελαμβάνετο καὶ ὡς Κύριος ἐπορεύετο, ἀνεφέρετο ὡς βροτὸς καὶ ὡς Θεὸς ἀνήρχετο», ὡς Βασιλιάς ἀνέβη ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ ὡς Ἀρχιερέας εἰσηλθε εἰς τὰ ἀχειροποίητα ἅγια. «Μεγάλῃ, Δεσπότῃ, ἡ φιλανθρωπία Σου».

Κύριε· «Ἄρας ἐπὶ τῶν ὤμων τὴν πλανηθεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν, ἀναληφθεὶς προσήγαγες τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ». Τὴ μεγάλη ἀλήθεια δωρεά! Τὴ σπουδαία τιμὴ! Ἐμεῖς, «οἱ τὰ χερουβείμ μυστικῶς εἰκονίζοντες», «θεωροῦντές Σου τὰ ὑψώσεις Χριστέ, ἀνυμνοῦμέν Σου τὴν φωτοειδῆ τοῦ προσώπου μορφή, προσκυνοῦμέν Σου τὰ παθήματα, τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, δοξάζομεν τὴν ἐνδόξον Σου Ἀναλήψιν» καὶ μαζί με τὸν ἱερό ὕμνωδὸ ψάλλοιμε· «Δεσπότη, μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανούς, ἀλλ' ἀποστείλον τὸ Πανάγιόν Σου Πνεῦμα φωταγωγοῦν τὰς ψυχὰς ἡμῶν». Μεγαλύνετε τὸν Κύριον σὺν ἐμοί, ἀδελφοί μου. Ἐκεῖνον ποὺ ἐγεννήθη ὡς Αὐτὸς ἠθέλησεν, Ἐκεῖνον ποὺ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν πατήσας τὸν θάνατον. Αὐτόν ποὺ σήμερον ἀνελήφθη ἐν δόξῃ, τὸν δυνάστην καὶ κραταῖον καὶ ἐν πολέμῳ δυνατὸν. «Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, ἵνα ἀνυψώσῃ τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα τοῦ Ἀδάμ καὶ ἵνα ἀποστείλῃ Πνεῦμα Παράκλητον τοῦ ἀγιασῆαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν». Γιὰ τὴ μᾶς ἀγαπᾶ καὶ ἐνδιαφέρεται γιὰ μᾶς, ἀφοῦ «οὐ πρέσβυς οὐδὲ ἄγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος ἔσωσεν ἡμᾶς». Ὅθεν «λατρεύομεν αὐτῷ ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ». Ἀκόμη δὲ «ἀγγελικῶς οἱ ἐν τῷ κόσμῳ πανηγυρίζομεν λέγοντες, ἅγιος εἶ ὁ Πατὴρ ὁ οὐράνιος, ὁ συναῖδιος Λόγος, ἅγιος εἶ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον».

Ἐμπρὸς λοιπὸν κεκαθαμέναις διανοίαις «καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ», ἵνα λάβωμεν ἔλεος καὶ πᾶσαν δόσιν ἀγαθῆν καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον.

8 Ἰουνίου, Ζ' Κυριακή ἀπὸ τοῦ Πάσχα

Τῶν ἁγίων 318 θεοφόρων Πατέρων τῆς ἐν Νικαίᾳ Α' Οἴκουμ. Συνόδου. (Ἰωάν. 17, 1-13)

Ἀδελφοί μου, οἱ σήμερα ἑορταζόμενοι ἅγιοι Πατέρες ὑπῆρξαν «ἀποστολικῶν παραδόσεων ἀκριβεῖς φύλακες καὶ γὰρ τῆς ἁγίας Τριάδος τὸ ὁμοούσιον ὀρθοδόξως δογματίσαντες» τὴν βλασφημία τοῦ Ἀρείου κατέβαλον. Ἡ δὲ Σύνοδος στὴ Νίκαια ὅπου συγκεντρώθηκαν «ἀνεκήρυξε τὸν Χριστὸν Υἱὸν Θεοῦ, πατρὶ καὶ πνεύματι σύνθρονον». Μὲ τὴν διδασκαλία τοῦ ὁ αἰρετικὸς Ἀρειος κατέσχισε τὸν χιτῶνα τοῦ Σωτῆρος, διδάσκοντας μὲ ἓνα ἔργο τοῦ ποιητικό, τὴν Θάλεια, ὅτι ὁ Χριστὸς ὑπῆρξε περίοδος ποῦ δὲν ὑπῆρχε καὶ δημιουργήθηκε ἀπὸ τὸν Πατέρα, καὶ μὲ αὐτὴ του τὴν θέση «τεμῶν τὴν ὁμότιμον ἀρχὴν εἰς διαιρέσεις» ἀστόχησεν θεολογικὰ καὶ δογματικά. Ἐμεῖς λοιπὸν σήμερα «Τὰς μυστικὰς τοῦ Πνεύματος σάλπιγγας, τοὺς θεοφόρους πατέρας, τοὺς μελωδήσαντας ἐν μέσῳ τῆς ἐκκλησίας μέλος ἑναρμόνιον θεολογίας μίαν Τριάδα ἀπαράλλακτον οὐσίαν τε καὶ θεότητα, ἃς ἀνευφημήσωμε», γιὰ αὐτοὶ ὑπῆρξαν κατ' ἐξοχὴν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ. Οἱ μεγάλες αὐτὲς ἐκκλησιαστικὲς μορφές, οἱ 318 θεοφόροι Πατέρες ποῦ συγκεντρώθηκαν στὴ Νίκαια τῆς Βιθυνίας, ἀγωνίσθηκαν μὲ πολλὴ δύναμη γιὰ τὴν διατήρησι ἀνόθευτης καὶ ἀκέραιας τῆς πίστεως στὸν Τριαδικὸ Θεό. Πατέρες μὲ ἔνθεο ζῆλο, μὲ ἱεραποστολικὴ δράση καὶ μὲ βέβαιη τὴν πίστη καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς αἰωνιότητος, ἐδογματίσαν: «καὶ εἰς ἓνα Κύριον, Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, πρὸ πάντων τῶν αἰώνων».

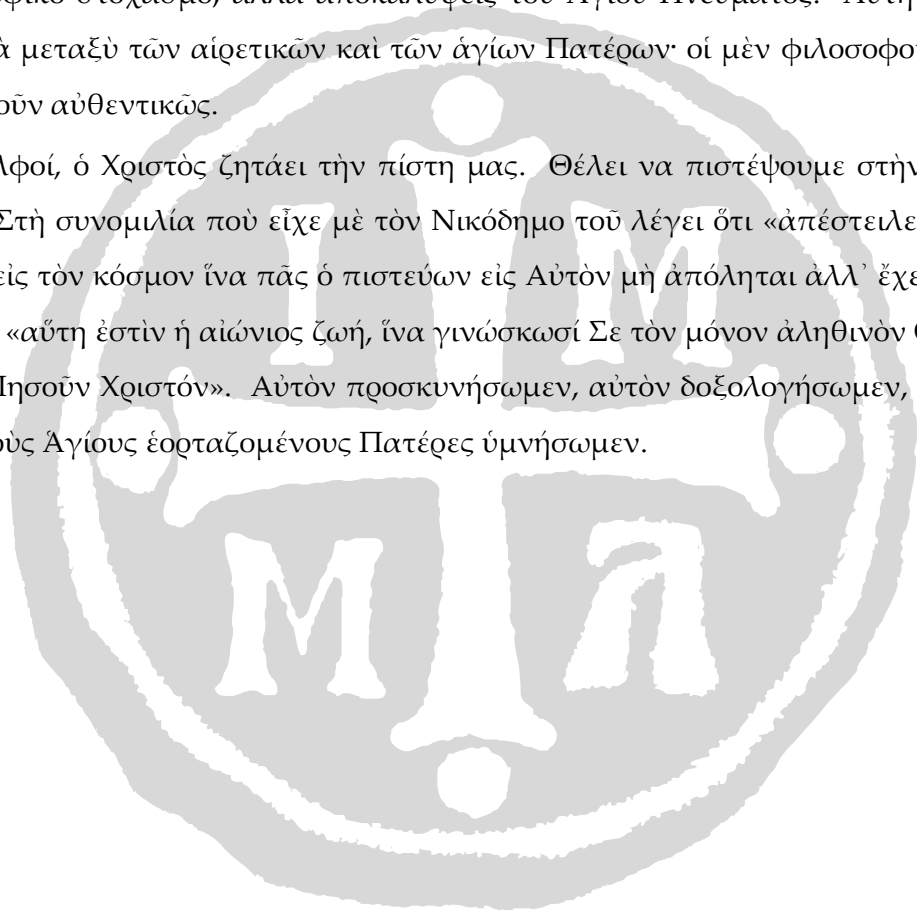
Ἐκτιμῶντας καὶ ἀξιολογῶντας σωστὰ τὴν Ἀρχιερατικὴ προσευχὴ Του, λίγο πρὶν τὴν θυσία Του στὸ Γολγοθᾶ, κατὰ τὴν ὁποία καὶ εἶχε παρακαλέσει τὸν Πατέρα νὰ χαρίζη σὲ ὅλους τὴν αἰώνια ζωὴ· «Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ· ἵνα γινώσκωσί Σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν»· αὐτὸ σημαίνει ὅτι, ὅταν ὀρθοδόξως προσεγγίζουμε τὸ μυστήριον τῆς Θεότητος, τότε στὴν οὐράνια πατρίδα θὰ βλέπουμε τὸν Θεὸ «πρόσωπον πρὸς πρόσωπον». Θὰ βλέπουμε «Αὐτὸν καθὼς ἐστίν». Μὲ τὴν δογματικὴ τους ὑποδείξι οἱ ἑορταζόμενοι Πατέρες μᾶς ὑπενθυμίζουν τὸν λόγο τῆς ἀποκαλύψεως, ὅτι ἐκεῖ «καὶ ὁ θάνατος οὐκ ἔσται ἔτι, οὔτε πένθος, οὔτε κραυγὴ, οὔτε πόνος οὐκ ἔσται ἔτι» καὶ ὅτι ἐκεῖ «οἱ δίκαιοι ἐκλάμπουσιν ὡς ὁ ἥλιος». Μὲ τὸν ἀγῶνα τους οἱ ἑορταζόμενοι Πατέρες βοήθησαν ὅλους ἐμᾶς «εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» καὶ ὅσοι γνωρίζουν τὴν ἀλήθεια ἐλευθερώνονται.

Ἀδελφοί μου, πολὺς λόγος γίνεται σήμερα γιὰ τὴν μοναξιά τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου. Γιὰ τὴν ἐρημιά τῶν πόλεων. Δὲν ὑπάρχει ἐπικοινωνία. Ὅμως ἡ κοινωνία μὲ τὸν Τριαδικὸ Θεὸ ἐξασφαλίζει τὴν γνησιότητα τῆς ἀνθρωπίνης ἐνότητος. Καὶ ἡ ἐνότης τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἀληθινή, ὅταν συνδέεται μὲ τὴν εὐαγγελικὴ ἔκφραση «καθὼς ἡμεῖς», δηλαδὴ «καθὼς σὺ Πάτερ ἐν ἐμοὶ καὶ ἐγὼ ἐν σοί». Καὶ ὅπως ὁ Πατέρας ζεῖ μέσα στὸν Υἱὸ καὶ τὸ Ἅγιο

Πνεῦμα, καὶ ὁ Υἱὸς μέσα στὸν Πατέρα καὶ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, καὶ τοῦτο μέσα στὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό, ἔτσι καὶ ἐμεῖς πρέπει νὰ βροῦμε κανάλια καὶ διαύλους ἐπικοινωνίας «ἵνα πάντες ἓν ἔσμεν».

Ἀδελφοί μου, ὅλοι οἱ ἅγιοι Πατέρες καὶ φυσικὰ οἱ 318 τῆς Α' Οἰκ. Συνόδου, ποὺ σήμερα ἐορτάζουν καὶ ἐμεῖς τοὺς τιμοῦμε, ἀφοῦ καθαρίστηκαν ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὶς ἀδυναμίες τους, ἔφθασαν στὴν θεωρία τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνώθησαν μεταξύ τους. Ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ τοὺς περιέλαμψε, τοὺς μεταμόρφωσε καὶ τότε δὲν ἐνεργοῦσαν ὡς ἄτομα ἀλλὰ ὡς πρόσωπα πνευματοφόρα, χαριτωμένοι φορεῖς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ὅ,τι παρέλαβαν ἀπὸ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους αὐτὰ καὶ θωράκισαν καὶ μᾶς παρέδωσαν. Ἡ διδασκαλία τους δὲν ἀποτελεῖ φιλοσοφικὸ στοχασμό, ἀλλὰ ἀποκαλύψεις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αὐτὴ εἶναι ἡ βασικὴ διαφορὰ μεταξύ τῶν αἰρετικῶν καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων· οἱ μὲν φιλοσοφοῦν εὐτελῶς, οἱ δὲ θεολογοῦν αὐθεντικῶς.

Ἀδελφοί, ὁ Χριστὸς ζητᾷ τὴν πίστη μας. Θέλει νὰ πιστέψουμε στὴν λυτρωτικὴ θυσία Του. Στὴ συνομιλία ποὺ εἶχε μὲ τὸν Νικόδημο τοῦ λέγει ὅτι «ἀπέστειλε ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτὸν μὴ ἀπόληται ἀλλ' ἔχει ζωὴν αἰώνιον» καὶ ὅτι «αὕτη ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσί Σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὄν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν». Αὐτὸν προσκυνήσωμεν, αὐτὸν δοξολογήσωμεν, αὐτὸν αἰνέσωμεν καὶ τοὺς Ἁγίους ἐορταζομένους Πατέρες ὑμνήσωμεν.

**15 Ἰουνίου, Ἡ΄ Κυριακὴ ἀπὸ τοῦ Πάσχα,
«Ἡ ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς» Ἰωάν. 7, 37-52 καὶ 8,12)**

Πεντηκοστὴν ἑορτάζοντες, ἀδελφοί, «Πνεύματος Ἁγίου ἐπιδημίαν» ἀπολαμβάνουμε, γι' αὐτὸ καὶ εὐχαρίστως καὶ δυναμικὰ ψάλλουμε «εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάβομεν πνεῦμα ἐπουράνιον».

Εἶναι δὲ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα «Πρόσωπον» πολὺ ἀνώτερο ἀπὸ τὸ πρόσωπο ἄνθρωπος ἢ τὸ πρόσωπο «ἄγγελος». Εἶναι τὸ τρίτο πρόσωπο τῆς Θεότητος, εἶναι ὁ ἕνας τῆς Τριάδος, ὁμοούσιος, ὁμόθρονος καὶ ἰσότημος πρὸς τὸν Πατέρα καὶ πρὸς τὸν Υἱό. Καὶ ὅπως ὁ Πατέρας εἶναι Θεὸς ἀληθινὸς καὶ ὁ Υἱὸς ἐπίσης Θεὸς ἀληθινὸς γεννώμενος ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, ἔτσι καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι Θεὸς ἀληθινός, ἐκπορευόμενος ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ. Τέλειος Θεὸς ὁ Πατέρας, τέλειος Θεὸς ὁ Υἱός, τέλειος Θεὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα· πλὴν δὲν ὑπάρχουν τρεῖς θεοὶ ἀλλὰ ἕνας· μᾶς πληροφορεῖ ὁ ἅγιος Γρηγόριος Θεολόγος «ἕνα τὰ τρία τῆς θεότητι καὶ τὸ ἕνα τρία ταῖς ιδιότησι». Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστήριον τῶν μυστηρίων, τὸ Μυστήριον τῆς Ἁγίας Τριάδος, γνῶση καὶ ἀπόλαυση τοῦ ὁποῦ εἶναι προνόμιον ὅσων πιστεύουν καὶ «πίστις ἐστὶν ἐλπίζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων». (Εβρ. 11,1).

Ποιὸ εἶναι τὸ ἔργο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος; Ὁ Πατὴρ δι' Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ποιεῖ τὰ πάντα. Σὲ ὅλα συνεργεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Ἄν ὁ Πατὴρ ὑπόσχεται καὶ προετοιμάζῃ τὸ ἔργο τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἂν ὁ Υἱὸς διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεώς Του καὶ τῆς Σταυρικῆς Του θυσίας τὸ ὑλοποιῇ ἀντικειμενικὰ, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κάνει τὴν ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἐξασφαλισθεῖσα σωτηρία προσωπικὸ κτῆμα κάθε πιστοῦ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον παραμένει στὴν Ἐκκλησία, φωτίζοντας, διδάσκοντας καὶ προφυλάσσοντάς τὴν ἀπὸ τὴν πλάνη, ὀδηγώντας τὴν «εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθεια» «Θεὸς καὶ θεοποιῶν».

Ἀδελφοί μου, ἡ πρὸ Χριστοῦ ἐποχὴ ἀνήκει κατ' ἐξοχὴν στὸν Πατέρα. Ἡ ἐποχὴ τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ ἀνήκει ἰδιαιτέρως στὸν Υἱό, τὸν Χριστό. Ἡ ἐποχὴ ἀπὸ τῆς Πεντηκοστῆς καὶ μετὰ ταῦτα εἶναι περίοδος ποὺ ἀνήκει κατ' ἐξοχὴν στὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Καὶ εἶναι πολλοὶ σήμερα ποὺ ἀγνοοῦν τὴν προσωπικότητα καὶ θεότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ δὲν τιμοῦν ὅσο πρέπει τὸ τρίτο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος. Εἶναι βέβαια καλὸ καὶ ἅγιο καὶ εὐλογημένο νὰ κηρύττουμε τὸ ἔργο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀσφαλῶς καλὸ νὰ παραλείπουμε τὸ ἔργο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἶναι ἅγιο καὶ εὐλογημένο συχνὰ νὰ στρέφουμε τὸ νοῦ πρὸς τὸν Πατέρα, «τὸν νοῦν εἰς οὐρανὸν μεταθέμενοι», ὅμως εἶναι ἔλλειμμα, εἶναι κακὸ νὰ μὴ σκεφτόμαστε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ τρίτο τοῦτο Θεῖο πρόσωπο, τὸ «ὁμοούσιον καὶ ὁμόθρονον καὶ ἰσότημον» πρὸς τὰ ἄλλα δύο πρόσωπα. Ἄν λησμονοῦμε ἢ ἀμελοῦμε ἰσάξια νὰ λατρευοῦμε καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τότε ἡ λατρεία μας εἶναι ἀτελής καὶ

θαροῶ πῶς αἰτία τῆς φτώχειας μας σὲ πνευματικὰ χαρίσματα εἶναι ἀκριβῶς τὸ ὅτι δεν τιμοῦμε ὅσο πρέπει τὴν πηγὴ τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων, τὸ Πανάγιον Πνεῦμα.

Βασιλεῦ οὐράνιε Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, ὁ ζωῆς χορηγός, ἐλθέ καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν, καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος καὶ σῶσον ἀγαθὲ τὰ ψυχὰς ἡμῶν. Ἀμήν.

22 Ίουνίου, Κυριακή Α΄ Ματθ.

«Τῶν Ἁγίων Πάντων» (Ματθ. 10, 32-33 καὶ 37-38, Ματθ. 19, 27-30)

«Μνήμη δικαίων μετ' ἐγκωμίων» καὶ ἔτσι μνήμη καὶ τιμὴ ἁγίων γίνεται μίμηση ἁγίων. Μὲ πολὺ δισταγμὸ, ἀδελφοί μου, ἀποφασίζει κανεὶς νὰ μιλήσῃ στοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας γιὰ τὴν ἀγιότητα. Γιατὶ οἱ ἄνθρωποι σήμερα μποροῦν ν' ἀκοῦν γιὰ τὸ Θεό, γιὰ τὴν ἀγάπη, γιὰ τὴν χριστιανικὴ χαρὰ, γιὰ τὰ ἔργα τῆς φιλανθρωπίας.

Ἰδιαίτερα στὶς μέρες μας γιὰ πολλοὺς ὁ χριστιανισμὸς ἔγινε μοναχὰ μιὰ κοινωνικὴ δύναμη ἐγκόσμια καὶ τίποτα περισσότερο, ἀλλὰ νὰ ἀκούσουν γιὰ τὴν ἀγιότητα, γιὰ τὸ καθῆκον τῆς ἀγιότητος, γιὰ τὴν ἀνάγκη ποὺ ἔχουν οἱ καιροὶ μας νὰ ἀποκτήσουν ἁγίους, δὲν τὸ ἀντέχουν. Θὰ τὸ τολμήσουμε ὅμως σήμερα μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς «πάντων τῶν Ἁγίων» οἱ ὁποῖοι ἀνεδείχθησαν «κανόνας πίστεως» καί, ἀφοῦ ἔζησαν εὐαγγελικῶς στὸν κόσμον, πέτυχαν τὴν θέωση καὶ μακαριότητα.

Ἀδελφοί, καὶ μέσα ἀπ' αὐτὴ τὴν γιορτὴ ἡ Ἐκκλησία «τιμᾶ τοὺς προλαβόντας καὶ προτρέπει τοὺς παρόντας» γιὰ μίμηση τῶν ἁγίων, γιατί οἱ ἅγιοι παρουσιάζονται ὡς ἐνδιάμεσοι τύποι γιὰ τὴν μίμηση τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἅγιοι εἶναι αὐτοὶ ποὺ διατηροῦν σὲ ἐνέργεια, ἀνοιχτό, τὸν δρόμον τῆς θεώσεως καὶ μαρτυροῦν γιὰ τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ μέσα στὸν κόσμον. Οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας, ὡς μιμητὲς τοῦ Χριστοῦ, ὑπάρχουν ὡς πρότυπα καὶ δεῖκτες ποὺ δὲν προβάλλουν τὸ δικό τους ἐγώ, ἀλλὰ τὸ ἀφανίζουν, γιὰ νὰ φανερωθῇ μέσα τους ὁ Χριστός. Οἱ ἅγιοι ζοῦν στὸν κόσμον γιὰ τὸν Θεὸ καὶ διαμορφώνουν τὴν προσωπικότητα τους σύμφωνα μὲ τὸ θέλημά Του· «ἅγιοι, γίνεσθε ὅτι Ἐγὼ ἅγιός εἰμι». Ἀδελφοί, ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἰδιαίτερα τοῦ Χριστιανοῦ, δὲν εἶναι στατικὴ ἀλλὰ δυναμικὴ. Δὲν εἶναι δουλικὴ ἀντιγραφὴ ἀλλὰ προσωπικὴ δημιουργία. Κάθε προσωπικὴ, θετικὴ δημιουργία ὅμως προϋποθέτει τὴν ἀντιγραφὴν. Ἀντιγράφοντας λοιπὸν τοὺς ἁγίους μας βρίσκουμε «τὸ ἴδιον μέγεθος», ἐπανερχόμαστε στὴν κατὰ φύσιν ζωὴ καὶ μὲ τὴν θρησκευτικὴ γιορτὴ, ποὺ ἀποτελεῖ σπουδαία πνευματικὴ καὶ πολιτιστικὴ δύναμη, διασώζουμε τὴν ἰδιαίτερη φυσιογνωμία καὶ ταυτότητά μας, στοιχεῖα ποὺ μᾶς διαφοροποιοῦν πνευματικὰ καὶ πολιτιστικὰ μέσα στὴν οἰκογένεια τῶν ἐθνῶν.

Κάθε γιορτὴ ἁγίου τῆς Ἐκκλησίας ἐκπέμπει ἓνα μήνυμα ποὺ εἶναι πάντα ἐπίκαιρον, γιατί προέρχεται ἀπὸ τὸν Χριστὸ τοῦ «χθὲς καὶ σήμερον καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τοῦ Αὐτοῦ». Γι' αὐτὸ καὶ μὲ τὴν «πάλιν καὶ πολλάκις» τέλεση τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας, τῆς κατ' ἐξοχὴν μεγάλης γιορτῆς, μυσταγωγεῖται ἡ συντήρηση, ἡ πνευματικὴ προκοπὴ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἀνάδειξη καὶ προβολὴ τῶν ἁγίων τῆς. Μέσα ἀπὸ τὴν γιορτὴ τοῦ κάθε ἁγίου ἀποδεικνύεται πόσο θαυμαστός εἶναι ὁ Θεός, ὅταν «ἐγείρῃ ἀπὸ γῆς πτωχὸν καὶ ἀπὸ κοπρίας ἀνυψοῖ πένητα» καὶ ὅτι «οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἢ σωτηρία». Κέντρο λοιπὸν τῆς ζωῆς τῶν ἁγίων καὶ τῆς κάθε γιορτῆς τους εἶναι ὁ «φανερωθεὶς ἐν σαρκὶ Θεός»

καὶ αὐτοὶ μαρτυροῦν ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι κάποια νεκρὴ φυσιογνωμία τοῦ παρελθόντος ἀλλὰ «ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος, ὁ παντοκράτωρ». Οἱ ἅγιοι ξεπηδοῦν σὰν «τοῦ ποταμοῦ τὰ ὄρμηματα» διασχίζουν τοὺς αἰῶνες, δροσίζουν, ποτίζουν καὶ ξεδιψοῦν τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ καὶ εὐφραίνουν γῆ καὶ οὐρανό. Γιορτὴ ἁγίων καὶ μίμηση ἁγίων σημαίνει τιμὴ ἁγίων καὶ ἀκόμα ὅτι ἡ πνευματικὴ προκοπὴ μας ὡς μελῶν τῆς Ἐκκλησίας πραγματοποιεῖται στὸ μέτρο ποὺ ἐνεργοποιοῦμε τὴν ἔνταξή μας σ' Αὐτόν. Μίμηση τῶν ἁγίων μας δὲν σημαίνει ἀπλᾶ ἐπιστροφή στὸ ἱστορικὸ παρελθὸν τῆς παρουσίας ἐκείνων οὔτε μεταφορὰ τους ὡς ἀρχαιολογικῶν θησαυρῶν στὸ παρὸν καὶ στὸ μέλλον ἀλλὰ ἀποδοχὴ τῆς παρουσίας τους ὡς μελῶν τοῦ Ἐνιαίου Σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀποποίηση, ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὴν πολυχρῶμη καὶ πολύνυχη καὶ πολύμορφη καὶ πολύτροπη ἁμαρτία. Οἱ χριστιανικὲς γιορτὲς καὶ «οἱ Ἅγιοι Πάντες» εἶναι τὰ γεφύρια ποὺ μᾶς συνδέουν μὲ τὸ χθὲς τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ ὅσοι ἀπὸ μᾶς λησμονοῦμε καὶ δὲν τὸ ἀξιοποιοῦμε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ στεριώσουμε τὰ γεφύρια ποὺ θὰ μᾶς ὁδοιπορήσουν στὸ μακάριο αὐριο.

Ἡ σημερινὴ γιορτὴ, γιορτὴ «πάντων τῶν Ἁγίων» ἄς γίνῃ ἀφετηρία πνευματικοῦ ἀνεφοδιασμοῦ, πράξεως γιὰ ἡρωϊκὲς ἅγιες ἀποφάσεις. Ἄς προσευχηθοῦμε θερμὰ ὅπως μὲ τὶς ἱκεσίες τους ἀναδειχθοῦμε καὶ ἐμεῖς μιμητὲς τους «κατὰ τὸν καλέσαντα ἡμᾶς ἅγιον» καὶ «τέλειοι ὥσπερ ὁ πατὴρ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς», γιατί τότε μόνο δοξάζεται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ στὴν γῆ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀποκαλύπτονται οἱ γιορτὲς τους φάροι ποὺ φωτίζουν καὶ δρόμοι θεώσεως καὶ ὁδοὶ σωτηρίας καὶ λεωφόροι δόξας καὶ ὁδόσημα ποὺ δείχνουν τὸν Θεό.

29 Ἰουνίου, Κυριακή Β' Ματθαίου

«Πέτρου καὶ Παύλου τῶν Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων» (Ματθ. 16, 13-19)

Σήμερα, ἀδελφοί, ἐορτῆ τῶν ἁγίων ἐνδόξων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, τῶν πρώτων καὶ κορυφαίων στὴν ομάδα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, εἶναι ἄξιο καὶ δίκαιο καὶ πρέπον νὰ σταθοῦμε πρῶτον μὲν στὴν διακήρυξη τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου «Σὺ εἶ ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος» δείχνοντας ἔτσι τὴν ποιότητα καὶ τὴν δύναμη τῆς πίστεώς του καὶ δεύτερον στὴν προτροπὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «Μιμηταί μου γίνεσθε καθὼς καὶ γὰρ Χριστοῦ» (Α' Κορ. 11-1).

Ἡ συνάντηση τοῦ Πέτρου μὲ τὸν Χριστὸ στὴν λίμνη τῆς Γεννησαρέτ ἦταν γι' αὐτὸν εὐκαιρία, γιὰ νὰ γίνῃ ἀπὸ ψαῶς «ἀλιέας ψυχῶν» καὶ νὰ κερδίσῃ αἰώνια δόξα καὶ αἰώνια ζωὴ. Ὁ Κύριος βραβεύοντας τὴν πίστη του, «Σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ», πάνω στὴν ὁποία θὰ στηρίζε καὶ θὰ θεμελιώνε τὴν Ἐκκλησίαν Του, ἔδωσε σ' αὐτὸν πρῶτα ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους τὸ χάρισμα νὰ συγχωρῇ τὶς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων. Τὶ καὶ ἂν ὑπῆρξαν στιγμὲς πτώσεως, ὅταν βυθίστηκε στῆς ἀρνήσεως τὰ σκοτάδια καὶ τρεῖς φορές, μπροστὰ στοὺς ὑπηρέτες, μὲ ὄρκο ἀρνήθηκε τὸν Διδάσκαλο; Βρῆκε τὸν δρόμο του, «ἐκλαυσε πικρῶς», μετενόησε καὶ μετὰ τὴν Ἀναστάση τοῦ Διδασκάλου ἀνέλαβε τὴν διαποίμανση τῶν προβάτων τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν ἄκουσε νὰ τοῦ λέγῃ «βόσκει τὰ ἀρνία μου», «ποίμαινε τὰ πρόβατά μου», «βόσκει τὰ πρόβατά μου» (Ἰωάν. 21, 15-17). Γι' αὐτὸ ὁ Πέτρος μὲ τὶς ὁδοιπορίες του καὶ τὸ ἀκατάπαυστο ἀποστολικὸ κήρυγμά του ἐβόσκησε τὰ ἀρνία τῆς πίστεως. Καὶ μὲ τὸ ὅτι ὄργωσε μὲ τὰ πόδια του ὄχι μόνον τὴν Ἰουδαία γῆ καὶ τὴν Μικρὰ Ἀσία καὶ τὴν Ῥώμην «ἐβόσκησε τὰ ἀρνία τοῦ Θεοῦ». Καὶ ἔγινε «ὁ ἐκλεκτός, ὁ ἐξαίρετος, ὁ πρῶτος τῶν μαθητῶν», πού μὲ τὸ φοικτὸ μαρτύριό του ἐπισφράγισε τὴν πίστη του. Σταυρώθηκε ἀναπόδα καὶ παρέδωσε τὴν ἁγία ψυχὴ του στὰ χέρια τοῦ ἀγαπημένου Διδασκάλου.

Ἀλλὰ τί νὰ ποῦμε, ἀδελφοί, γιὰ τὸν ἄλλο κορυφαῖο Ἀπόστολο, «τὸν πρῶτον μετὰ τὸν ἕνα», τὸν Παῦλο, πού ἀπὸ διώκτης τῶν Χριστιανῶν, μὲ τὸ θαῦμα τῆς Δαμασκοῦ ἔγινε ὁ πιὸ ἐνθουσιώδης κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου. Πόσο δεν ὑπέφερε τὸ ἀσθενικὸ του σῶμα γιὰ τὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ! Ἔκανε τέσσερις μεγάλες περιοδεῖς· διέσχισε μὲ τὰ πόδια του ἢ καὶ μὲ μικρὰ καὶ ἀνασφαλῆ πλοῖα ξηρὲς καὶ θάλασσες καὶ περιόδευσε ὅλες σχεδὸν τὶς χῶρες τῆς Μεσογείου.

Ἄς τὸν ἀκούσουμε διηγούμενον ὅσα ὑπέστη γιὰ τὸν Ἰησοῦ. «Κόπους πολλούς, μαστιγώσεις σὲ μεγάλο βαθμό. Φυλακίσεις, κινδύνους θάνατον, ῥαβδισμούς, λιθοβολισμό, ναυάγια στὴ θάλασσα, ὁδοιπορίες, κινδύνους ἀπὸ ποταμούς, ἀπὸ ληστες, ἀπὸ ἄλλοεθνεῖς καὶ ἀπὸ ὁμοεθνεῖς συνανθρώπους κ.λπ.» (Β' Κορινθ. 11,24-26). Πολλὰ ὑπέφερε τὸ ἀσθενικὸ του σῶμα στὶς τέσσερις μεγάλες περιοδεῖς πού ἔκανε καὶ διέδωσε τὸ Εὐαγγέλιο. Καὶ

πέρα από τὸ ἀκατάπαυστο κήρυγμα ἔβρισκε τὸν χρόνο νὰ γράφῃ καὶ ἐπιστολὲς γιὰ νὰ στηρίξῃ τοὺς χριστιανούς. Τοῦ «ἡγιασμένου, τοῦ μεμαρτυρημένου, τοῦ ἀξιομακαρίστου», Ἀποστόλου Παύλου ἡ καταπληκτικὴ δράση διακόπηκε ἀπὸ τὸν αἰμοχαρῆ αὐτοκράτορα Νέρωνα στὴ Ρώμη, ὅταν συνελήφθη ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἀποκεφαλίσθηκε.

Ἀλλὰ τὸ ἔργο του συνεχίστηκε καὶ συνεχίζεται. Μὲ πολλὴ ἀγάπη μᾶς προτρέπει «Μιμηταί μου γίνεσθε». Ἄν τὸ ἀποφασίσουμε, θὰ μοιάσουμε μὲ τοὺς «τῆς οἰκουμένης φωστῆρας, τῆς πίστεως τοὺς κήρυκας, τῆς Ἐκκλησίας τοὺς στύλους, τοὺς καθαιρέτας τῆς πλάνης», ὅπως οἱ ἐορταζόμενοι ἅγιοι Ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος. Καὶ θὰ διακηρύττουμε σὰν τὸν Πέτρο ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, καὶ θὰ γίνουμε σὰν τὸν Παῦλο μιμητὲς τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος «ἔπαθε ὑπὲρ ὑμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμόν, ἵνα ἐπακολουθήσωμεν τοῖς ἵχνεσιν αὐτοῦ» (Α' Πέτρ. 2-21).

